

Petr Hájek: Je COVID-19 podvod? Proč a v čí prospěch jej někdo zorganizoval? Byl virus vyroben v USA, v Kanadě, nebo v Číně?

- CZ24 News | 19. června 2020

PETR HÁJEK přináší ukázkou ze své nové knihy o podvodu zvaném "koronavirová krize", jež vyjde v první polovině července s podtitulem Deset týdnů, které otřásly světem (očima konspiračního teoretika)

Vývoj zprvu běžel po hodinách. I dva dny znamenaly tolik, jako předtím celé týdny či měsíce. Jen se na to už dnes (po pouhých pár týdnech) příliš nepamatujeme. Za dalších pár týdnů a měsíců už klidně přijmeme jiný výklad, jinou interpretaci. Takovou, která se bude hodit do nového paradigmatu, jemuž „přeformátování“ předcházelo. A stále méně bude patrná „stopa“, kterou po sobě zanechali architekti této (pro žijící generace světové populace) nevídané novoty.

Ještě ji ani zdaleka nedoceňujeme. To je ale pochopitelné, protože nemáme z vlastní zkušenosti srovnání – základní nástroj relativizace.

Vezmeme třeba, jak dosud největší událost moderní světové historie (pád dvojčat v New Yorku 11. 9. 2001) pro ty, kteří v té době ještě příliš nevnímali (a dnes je jim třeba už třicet), nemá autentické emocionální zabarvení: pomůže jim to lépe pochopit technicky chabě připravený, ale mediálně pevně zafixovaný podvod – nebo spíše naopak?

A z druhé strany: Se vzdalujícím se časem většina obvykle ještě více lpí na svém původním zážitku (kdo chce jen tak připustit, že mohl být oklamán, a přesto dokázal tak dlouho v klamu žít?). Kdyby zítra vystoupil prezident Trump a s celým šéfstvím NASA za zády oznámil, že Američané nikdy na Měsíci nepřistáli, uvěřilo by mu tak deset procent šokované veřejnosti (kromě těch, kteří o tom dávno nepochybuji). Ostatní by raději přijali „tradiční“ verzi levičáckých (rockefellerských) médií, že je to Putinův úder k rozbití americké demokracie.

Vedle toho však také platí Nezvalův verš: *„Jsou předsevzetí – jsou však činy / po nichž se všechno rozplyne...* A tak od první chvíle musíme počítat s tím, že jakkoli je už dlouho každému člověku s vlastním rozumem v hlavě jasné, že k něčemu tak naprosto nevídanému nemohlo dojít „náhodou“ či lidským selháním, setrvačnost systému bude mít snahu udržet původní formát.

Jenže to nepůjde. Snaha uchovat dosavadní „naformátované paradigma“ způsobí nanejvýš ještě mnohé dodatečné problémy, ale nepodaří se to. Formát se totiž kompletně změnil. Poznáváme to zatím jen z mnoha „drobných indicií“. Například do běžného života vstoupila po desetiletí tabuizovaná smrt.

Otázka, zda je lépe obětovat tisíce životů (bez ohledu na to, zda opravdu či fiktivně) výměnou za fungující hospodářství, se v této civilizaci v reálné podobě objevila poprvé od poslední světové války. A to měla tehdy ještě úplně jiný emocionální náboj (hrdinství – oběť – zbabělost), nesrovnatelný s veřejně demonstrovaným „chladným kalkulem“, jenž se ukázal jako politicky (společensky) naprosto neprůchodný.

Je to především proto, že smrt v myslích většinové západní veřejnosti za poslední desetiletí „vytékala“ do jakéhosi neurčitého „medicínského“ prostředí, v němž se stala v podstatě technickou

položkou, kolorovanou tragikomickou metaforou: doktoři léčí každého do roztrhání těla, někdy se však stane, že se úsilí mine s výsledkem, protože to „zatím“ neumíme.

Ještě před pár týdny se zdálo, že není moci, která by klíčové téma smrti do společenského povědomí vrátila v celé jeho fyzické nejednoznačnosti a duchovní komplexnosti. Mýtus „věčného života skrze technologický pokrok“ se během několika týdnů rozplynul, a současně tak bylo demytizováno pohanské božstvo – lékaři.

To samozřejmě nesouvisí s obětavou (často vysoce riskantní) prací lékařů „v první linii“ (automatické zavedení pojmů z vojenského, respektive válečného žargonu je rovněž symptomatické). Pouze se náhle ukázalo, co informovanější lidé vědí již dlouho: západní chemicko-technologická medicína se již dotkla hranic svých možností a její další směřování (genetická manipulace, propojení strojů s „biologickou maticí“, chemické ovlivňování metabolismu atd.) vede do slepé ulice. Ve skutečnosti nevratně poškozuje nezmapovatelnou podstatu člověka, vytváří stav permanentní nemoci a způsobuje sterilitu (neschopnost rozmnožování) – jakkoli je to možná pravý smysl jedné větve koronavirové architektury. „Kauza očkování“ se teprve touto pandemií měla stát „volbou“ mezi životem a smrtí. Jinou věcí je, zda se to podaří – protože žádný plán nikdy nevyjde.

Proto se mýlí ti, kteří od první chvíle – a s prodlužující se dobou různých omezení pak daleko naléhavěji a dramatičtěji – vlády kritizovali, že byly příliš restriktivní. Dokonce mnozí začali tvrdit, že vlastně žádný COVID-19 neexistuje, že je to všechno virtuální hra, v níž mrtví nejsou mrtví, nakažení nejsou nakažení a zastavení ekonomik, zavřené hranice a ztráty, které nepůjde už nikdy nahradit, jsou tragickou chybou.

Taková tvrzení jsou v podstatě docela běžnou „konspirační teorií“. Je výjimečná pouze tím, že ji podporovali (a nepochybně i v této chvíli ještě podporují) mnozí z těch, kteří jinak nad „konspiračními teoretiky“ ohrnují nos ve snaze vypadat seriózně – a zůstat tak akceptovatelnými pro politický a mediální hlavní proud. Ten stojí vždy na oficiálních pozicích, a „variuje“ pouze postojem k danému scénáři: buďto souhlasným, nebo kritickým. Případně, jde-li v rámci dohodnutých břehů o krok dál, označí se to nikoli za konspirační, ale investigativní novinařinu.

Pokud takové médium patří k nějaké z říček vlévajících se hlavního proudu (v němž se samozřejmě odehrávají hospodářské a politické souboje majitelů médií nebo skupin na ně navázaných), je všechno OK. I kdyby mělo jít (a často také jde) o zcela vyfabrikované obvinění či „zjištění“ vůči osobě, instituci či ději. V tomto případě se však lynčování „konspirátorů“ nekoná.

Známe to z desítek a stovek případů: policie a tajné služby dnes odposlouchávají a skrze různé technologické prostředky sledují, koho se jim zamane. Západ vydává za odstrašující příklad „Velkého bratra“ především Čínu a její systém sociálních kreditů, ale ve skutečnosti dělá totéž – jen bez čínské otevřenosti, protože musí dál předstírat hru na demokracii a právní stát. Jestliže již v dobách amerického spisovatele Marka Twaina (1835-1910) platil jeho „konspirační“ výrok *„Kdyby volby mohly něco změnit, dávno by je zrušili,“* pak o sto padesát let později teprve plně chápeme jeho hloubku – a beznaděj.

Takže když z policie či tajných služeb „řízeně unikají“ do vybraných korporátních médií různé odposlechy, případně „důvěrné zprávy“, nikdo se tímto trestným činem nezabývá, protože novinář má údajně právo na „ochranu svého zdroje.“ To však neplatí, jde-li o žurnalistu či investigativce mimo hlavní proud. Pokud ten přináší zprávy či analýzy vycházející z neoficiálních zdrojů, nejenže je okamžitě lynčován jako „konspirační teoretik“, ale obvykle se stane i předmětem zájmu tajných služeb – se všemi společenskými a osobními důsledky z toho plynoucími. Systém brání své mýty, na nichž se udržuje při životě.

Tak tomu bylo v různých podobách až dosud. Dokonce ani po 11. září se to příliš nezměnilo: Na jedné straně hlavní proud, který nejprve patřičně „zafixoval“ oficiální verzi údajného „útoku Al-Kajdy na Ameriku“ – aby pak o tom v rámci daného koryta vedl spory a investigace o dílčích „nesrovnalostech“ – čímž ovšem fakticky vládní verzi potvrzoval.

S událostí, která „pandemicky“ přeformátovala systém, je to napohled stejné – a přece totálně jiné. Nejen proto, že se konspiračními teoretiky nečekaně stávají i „seriózní“ osobnosti, zatímco ti, kteří se odhalováním velkých podvodů dlouhodobě zabývají (a mají proto zničující nálepku „konspiračních teoretiků“) nabádají k většímu odstupu a připomínají: Případu koronavirus porozumíme pouze v případě, že ani na chvíli neztratíme ze zřetele všechny ostatní souvislosti.

Nikoli náhodou je hlavní média nejméně po „deset týdnů, které otráslы světem“ zcela ignorovala. Zůstal pouze koronavirus, počty nakažených, mrtvých a vyléčených – a vše ostatní, co ještě krátce předtím hýbalo světem, jako zázrakem zmizelo.

A protože agenda mediálního mainstreamu je řízena převážně prostřednictvím dvou centrálních zpravodajských agentur, jež jsou tak či onak v rukou největších soupeřících finančních skupin (zjednodušeně Rockefellerové a Rothschildové), máme rázem o jednu velkou záhadu více: čím to, že po tak dlouhou dobu obě „centrály“ vytvářely stejný narativ, jenž se pak otrocky promítal do všech hlavních médií Západu?

Nejpravděpodobnější odpověď je, že byly překvapeny, a trvalo nějaký čas, než se zorientovaly, a pochopily, co se stalo. To samo o sobě je událost tak absolutně nová, že umožňuje překvapivý závěr: Do partie, kterou mezi sebou rozehrávají již více než dvě stě let dvě hlavní skupiny „majitelů klíčů“, vstoupil nečekaně tajemný „třetí hráč“.

Pokud to tak opravdu je – a následující stránky se to pokusí prokázat – stali jsme se svědky něčeho, co lze významem srovnat pouze s událostí, která zahájila epochu „přeformátování“ křesťanské civilizace na konci osmnáctého století: Dosud neobjasněný případ skutečné příčiny Velké francouzské revoluce a v ní kořenící případ původu Velké bolševické revoluce – oněch „Deseti dnů, které otráslы světem“.

Petr Hájek